

Chương 3

*T*hần Mặt Trời Tuần Tú Lạnh Lùng

Vùng đất hoang không một bóng người.

Những con quỷ độc ác đưa bàn tay đáng sợ về phía cô gái.

Cô gái chỉ có thể bắt lực nhắm đôi mắt xinh đẹp.

Trong ánh sáng vàng rực rỡ, chói mắt.

Thần Mặt trời xuất hiện.

*V*OL 3-1

Thứ bảy là ngày giải phóng của học sinh. Sân trường rộng lớn có chút trống trải, đìu hiu. Nhưng đối với Hiểu Tranh, ngày này không có ý nghĩa gì đặc biệt. Cô đến hội trường luyện đàn từ rất sớm, hy vọng vẫn giữ được khả năng cảm thụ âm nhạc trước khi tìm được cô Hàn. Chul Kang cũng về nhà. Hiểu Tranh nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều, sờ cái bụng lép kẹp mới nhớ là mình chưa ăn trưa. Cô vội thu dọn đồ đạc rồi bước ra khỏi hội trường.

“Con ranh kia, đứng lại”.

Hiểu Tranh đang đi trên con đường nhỏ yên tĩnh ở một góc sân trường thì đột nhiên mấy bóng người nhảy ra khỏi bụi cây bên đường khiến cô giật nảy mình.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô thấy mấy cô gái lạ trước mặt đang nhìn mình với ánh mắt thù địch. Cô ngớ người một lúc rồi ngạc nhiên hỏi: “Gọi tôi sao?”.

“Con ranh kia, không nói với mày thì nói với ai? Bọn tao đang tìm con ranh Trung Quốc thôi tha là mày đó”. Cô gái nhuộm tóc đỏ quạch một tay chống nạnh một tay chỉ vào mặt Hiểu Tranh, thô lỗ nói.

“Nhưng tôi không quen các người. Các người tìm nhầm người rồi”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn họ.

“Hừ, không có chuyện nhầm lẫn ở đây. Bọn ta đã theo dõi mày rất lâu rồi. Cuối cùng cũng tìm được cơ hội”. Một cô gái tóc vàng gườm gườm nhìn Hiểu Tranh và nói, “Con ranh không biết trời cao đất dày kia, dám quyến rũ hoàng tử của bọn ta. Đừng tưởng mày đến từ Trung Quốc thì tài giỏi hơn người khác. Hôm nay, nhất định phải cho mày biết thế nào là lễ độ”.

“Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình giỏi giang hơn người. Thực sự tôi không biết mình đã làm sai điều gì? Tôi nghĩ chắc mấy người hiểu lầm rồi”. Hiểu Tranh chau mày nói.

“Đừng có giả vờ ngốc nghếch nữa, con ranh đáng chết. Hoàng tử, dĩ nhiên là hoàng tử bạch mã Shin Chul Kang dịu dàng nhất, nho nhã nhất, cao quý nhất, tài hoa nhất”. Cô gái tóc đỏ vừa nhắc tới thần tượng trong lòng mình, những cô gái khác đều tỏ ra vô cùng say đắm, dường như hoàng tử đang đứng trước mặt họ vậy, “Ôi, Chul Kang, chúng em tôn thờ anh! Chúng em yêu anh!”. Bỗng nhiên nhớ lại kẻ thù chung trước mắt, các cô gái lại trở về với dáng vẻ ghê gớm đáng sợ lúc nãy, “Nhưng con ranh đáng chết là mày đã dám độc chiếm chàng hoàng tử của bọn ta, đúng là trời đất không thể dung tha. Mày chính là kẻ thù chung của nữ sinh toàn trường”.

Thì ra là vì Chul Kang. Cuối cùng, Hiểu Tranh cũng hiểu vì sao bọn họ lại tìm đến mình. Nhưng là kẻ thù chung ư? Nghiêm trọng đến thế sao? Cô chậm rãi nói: “Các người hiểu lầm rồi, Chul Kang chỉ cùng tôi luyện đàn thôi, chúng tôi không có quan hệ gì đặc biệt”.

“Lại còn giả mồm à? Bọn ta tận mắt nhìn thấy thời gian gần đây, hầu như ngày nào mày cũng ở bên hoàng tử của bọn ta. Hơn nữa, mày lại dám luyện đàn cùng anh ấy ở phòng đàn dành riêng cho anh ấy. Thật là quá quắt, không thể chịu được”.

“Anh ấy bảo tôi cùng luyện mà”. Hiểu Tranh nhẫn nại giải thích, hy vọng có thể xoa dịu nổi tức giận của họ.

Nhưng lời giải thích của cô khiến họ càng tức điên lên: “Đúng là con ranh nham hiểm. Mày đang khoe khoang hoàng tử của bọn tao đối xử với mày tốt như thế nào sao? Đúng là đáng ghét, hôm nay mà không dạy cho mày một bài học nhớ đời thì mày không biết sợ là gì”.

“Các người định làm gì?”, Hiểu Tranh cảnh giác lùi sau một bước, “Các người đừng làm bừa, đây là trường học mà”.

“Ha ha, làm gì ư? Mày sẽ biết ngay thôi. Đừng nhìn nữa, xung quanh không có ai đâu. Mày đừng mong có người đến cứu mày”. Cô gái tóc vàng cười nham hiểm rồi vung tay lên. Trên tay cô ta là một chiếc gậy gỗ to bằng bắp tay. Cô ta hất cằm một cái, mấy người còn lại nhanh chóng vây quanh Hiểu Tranh.

Trời ơi! Không phải thế chứ? Con gái Hàn Quốc đều bạo lực như thế này sao? Làm thế nào bây giờ? Hiểu Tranh vừa lo vừa tức nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Mấy cô gái nhe nanh múa vuốt, vung chiếc gậy về phía cô.

Hiểu Tranh chỉ có thể ngồi xuống, nhắm mắt, chờ đợi chiếc gậy đang giương cao giáng xuống.

“Ồn chết đi được”. Trong khoảnh khắc mà chiếc gậy sắp giáng xuống đầu Hiểu Tranh thì bỗng nhiên tiếng quát tháo vang lên.

Ai vậy nhỉ? Các cô gái giật nảy mình, chiếc gậy cũng dừng lại ngay trên đầu Hiểu Tranh.

Trong cơn sợ hãi nhưng chiếc gậy không hề giáng xuống đầu, Hiểu Tranh vội mở mắt nhìn về phía tiếng quát cứu mạng mình vang lên.

Một hình bóng khôi ngô trong bộ quần áo màu đen nhẹ nhàng nhảy xuống từ cây ngô đồng cao to trong khu vườn nhỏ cách đó không xa. Các cô gái ngây người nhìn vị khách bất ngờ xuất hiện này mà quên rằng mình đang đánh người.

Người đó đi về phía họ. Khuôn mặt khôi ngô cũng hiện lên rõ nét hơn.

“A, là Choi Joon Ho!”. Các cô gái tròn mắt ngạc nhiên, cảm giác phấn khích hẳn lên, hoàn toàn quên rằng mục đích mình đến đây là gì. Tất cả đều ngây người nhìn khuôn mặt đẹp trai đến nỗi khiến người ta như muốn ngừng thở (Chẳng phải họ là fans của Chul Kang sao, xem ra sức hút của những anh chàng đẹp trai không gì có thể ngăn cản được).

Choi Joon Ho? Chính là hoàng tử hắc mã của trường mà Choi Da Woo đã nói? Hiểu Tranh hết sức ngạc nhiên. Cô nhìn về phía anh, vì sao anh lại xuất hiện ở đây.

Hiểu Tranh ngẩn nhìn khuôn mặt khiến các cô gái say đắm. Khuôn mặt với những đường nét rõ rệt, tuấn tú giống như thần mặt trời trong truyền thuyết. Dưới đôi lông mày lưỡi mác rậm rạp là đôi mắt to, sâu và có thần. Chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi với đường nét mềm mại, căng mịn, gợi cảm. Cơ thể cao to, rắn chắc. Làn da trắng, khỏe mạnh. Chỉ có điều từ đầu đến chân toát ra luồng không khí lạnh khiến người khác phải rùng mình.

Bỗng nhiên Hiểu Tranh không tìm được so sánh anh với hoàng tử bạch mã Shin Chul Kang: Chul Kang nho nhã đáng yêu, còn anh đẹp trai mạnh mẽ. Chul Kang dịu dàng còn anh lạnh lùng. Nếu Chul Kang giống như hồ nước mùa xuân dịu dàng thì anh giống như ngọn núi băng lạnh lẽo...

Lúc Hiểu Tranh vẫn đang suy nghĩ viễn vông thì đột nhiên “núi băng” nói: “Làm gì mà ồn ào thế?”. Ngay cả giọng nói cũng thật lạnh lùng.

Choi Joon Ho chau mày, lạnh lùng nhìn mấy cô gái đáng ghét quấy rầy sự yên tĩnh của mình.

Giống như mọi ngày, anh nằm trên cây ngô đồng ít người chú ý này, ngây người nhìn ra xa. Nhưng đúng lúc anh sắp chìm vào giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng cãi cọ của đàn quạ này. Anh nhìn qua kẽ lá thì thấy mấy cô gái hung dữ đang vây đánh một cô gái thanh tú.

Khuôn mặt nhợt nhạt của cô gái ẩn chứa nỗi phẫn nộ, lo lắng và... một chút gì đó của sự yếu đuối bi ai, nhưng cô ấy không hề khóc lóc hay kêu gào.

Bỗng nhiên anh thấy trái tim rung động. Không biết vì sao anh hét lên một tiếng rồi nhảy xuống.

“Đâu có... không làm gì cả”. Đám con gái sợ hãi trả lời. Tuy anh rất đẹp trai nhưng sự lạnh lùng của anh khiến người ta khiếp sợ.

“Không làm gì?”. Anh sa sầm mặt, nhìn về phía cây gậy đang giương cao. Cô gái thanh tú dưới cây gậy đang ngây người nhìn anh.

Phát hiện cây gậy vẫn đang ở trên không trung, cô gái kia vội giấu sau lưng. “Cái đó... thì... cái đó...”. Cô ta ấp a ấp úng như gà mắc tóc. Dưới ánh nhìn lạnh lùng như lưỡi kiếm sắc nhọn của Choi Joon Ho, cô gái hung hăng hống hách lúc này sợ đến nỗi không thể nói nên lời.

Choi Joon Ho chán ngán xua tay ngắt lời cô ta: “Tôi không cần biết các cô đang làm gì, chỉ biết là quấy rầy tôi. Tốt nhất là các cô biến đi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo”.

Không - khách - sáo? Má ơi! Nghĩ đến chuyện anh chàng đẹp trai trước mắt là cao thủ Taekwondo, các cô gái sợ đến nỗi không dám nhìn khuôn mặt tuấn tú ấy nữa, vội vàng quăng gậy đi rồi co cẳng chạy.

Hiểu Tranh nhìn mấy cô gái gậy gỗ với mình co cẳng chạy với tốc độ tên lửa, biến mất trong nháy mắt mà không dám tin vào mắt mình. Quả thực khó mà tưởng tượng được. Những cô gái hung hăng đến nỗi động một tí là thượng cẳng tay hạ cẳng chân, vậy mà chỉ cần vài câu nói lạnh lùng của anh là sợ xanh cả mặt?

Cô quay đầu lại, lặng lẽ nhìn anh. Chẳng phải anh ấy rất lạnh lùng sao? Nhưng anh ấy đã cứu mình.

Có nên cảm ơn anh ấy không nhỉ? Sự lạnh lùng của anh khiến Hiểu Tranh có chút do dự.

Hiểu Tranh vẫn đang chần chừ thì anh thờ ơ liếc nhìn cô rồi quay người bước đi.

Hiểu Tranh ngậy người nhìn hình bóng của anh khuất dần, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại. Khuôn mặt tuấn tú ấy đã khắc sâu trong tâm trí của cô...

VOL 3-2

Mặt trời lặn.

Ánh hoàng hôn còn sót lại hắt vào hội trường. Chiếc gương trên tường phản chiếu ánh chiều tà khiến phòng đàn của Hiểu Tranh ngập tràn trong ánh sáng kỳ diệu, huyền ảo.

Hiểu Tranh ủ rũ ngồi trước đàn tranh. Những ngón tay nhẹ lướt dây đàn, phát ra những âm thanh không đều nhau. Trong lòng cô có rất nhiều điều phiền muộn, lo lắng.

Gần đây việc luyện đàn không những không có chút tiến bộ nào mà còn có cảm giác ngày càng đi xuống. Cô cảm thấy rất lo lắng. Nhưng càng lo lắng thì lại càng chơi không tốt. Vì thế hôm nay, cô quyết định nghỉ tập.

Cô đứng dậy, chậm rãi bước đến cửa sổ. Nhìn ánh sáng rực rỡ cuối chân trời, cô lặng lẽ thở dài.

“Hiểu Tranh”. Một giọng nói dịu dàng vang lên phía sau.

Hiểu Tranh ngoảnh đầu lại, Chul Kang trong bộ quần áo thể thao màu trắng đang đứng ở cửa, dịu dàng nhìn cô Hiểu Tranh ngậy người nhìn anh. Đường như màu trắng rất hợp với anh, có thể làm toát lên khí chất thuần khiết dịu dàng của anh. Chàng hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích có lẽ giống như thế này chăng? Hoặc là một mỹ nam hoàn mỹ trong truyện tranh?

“Sao thế? Em đang nghĩ gì vậy?”. Chul Kang mỉm cười dịu dàng.

“Dạ? Cái gì cơ?” Nghĩ đến những ý nghĩ mơ hồ của mình, Hiểu Tranh có chút thẹn thùng. Lẽ nào anh biết mình đang nghĩ gì sao?

“Anh thấy em ngược nhìn bầu trời, em đang nghĩ gì vậy? Nhớ nhà à?”. Chul Kang khẽ nói.

Thì ra anh hỏi cái đó, Hiểu Tranh thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng! cũng thấy nhớ nhà”. Hiểu Tranh cúi đầu khẽ nói.

“Hình như hai hôm nay em không luyện đàn?”. Vì cùng luyện đàn trong hội trường nên Chul Kang biết rất rõ từng biến đổi nhỏ của Hiểu Tranh.

“Vâng, bây giờ luyện cũng không có tiến bộ”. Nhắc đến chuyện đó, ánh mắt của Hiểu Tranh lại u ám như lúc trước.

Chul Kang gật đầu.

“Tâm trạng không vui đúng không?”. Bỗng nhiên Chul Kang cười và nói: “VẬY thì anh đưa em đến một nơi”.

“Đi đâu ạ?” Hiểu Tranh ngạc nhiên hỏi.

Đường cong hoàn mỹ xuất hiện trên đôi môi gợi cảm của Chul Kang, anh vui vẻ nháy mắt với Hiểu Tranh rồi tỏ vẻ rất thần bí: “Một nơi sẽ khiến tâm trạng của em vui vẻ hơn”.

“Gì ạ? Bây giờ đến nhà giáo sư Hàn?”. Hiểu Tranh không kìm được ngạc nhiên thốt lên.

Hiểu Tranh cùng Chul Kang lên chiếc xe Mercedes-Benz màu đen của nhà anh ở ngoài cổng trường. Sau khi lên xe, cô mới biết nơi mà Chul Kang muốn đưa cô đến chính là nhà của giáo sư Hàn Âm Ái.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Chul Kang, cô mới nhận ra sự thất lễ của mình, ngượng ngùng che miệng lại, cố gắng nói với anh bằng giọng nói thật bình tĩnh: “Vì sao anh không nói cho em trước, làm em không có thời gian chuẩn bị tư tưởng? Hơn nữa em cũng nên chuẩn bị chút quà, đây là phong tục cơ bản nhất của Hàn Quốc...”.

Chul Kang mỉm cười dịu dàng, ngắt lời cô: “Hôm nay anh cũng mới biết mà. Anh thấy gần đây tâm trạng của em không được tốt lắm nên muốn cho em một điều bất ngờ. Anh đã chuẩn bị quà thay em rồi. Em không phải lo đâu. Bây giờ em chỉ cần nghĩ sẽ nói gì khi gặp giáo sư Hàn là được”.

“Anh chuẩn bị quà thay em rồi ạ?”. Hiểu Tranh nghĩ một lúc rồi nói: “Chiều nay anh xin nghỉ học là vì chuyện này?”.

Chul Kang mỉm cười.

Thực sự anh rất chu đáo, rất tỉ mỉ. Hiểu Tranh xúc động nói: “Thực sự em không biết phải cảm ơn anh như thế nào”.

“Hình như em rất hay nói cảm ơn anh”. Chul Kang mỉm cười.

Hiểu Tranh mỉm cười thẹn thùng. Rất hay nói cảm ơn sao? Đó là bởi vì anh thường xuyên giúp đỡ, quan tâm đến em. Mong rằng sau này em có thể làm điều gì đó cho anh...

Chiếc xe đi chậm chậm rồi dừng lại trước một ngôi nhà màu trắng ở ngoại ô. Ngôi nhà theo phong cách kiến trúc Baroque điển hình.

“Cậu chủ, đến nơi rồi”. Lái xe lễ phép nói.

Chul Kang bước xuống xe, sau đó nhanh chóng đi vòng qua xe, lịch sự mở cửa cho Hiểu Tranh. Vì đây là lần đầu tiên được người khác mở cửa cho thế này nên Hiểu Tranh có cảm giác mình giống như cô công chúa vậy.

Hiểu Tranh và Chul Kang ngắm nghía ngôi nhà trước mắt.

Đó là một ngôi nhà màu trắng hai tầng. Khu trồng trước mắt được dùng làm vườn hoa, trồng rất nhiều hoa cỏ mấy bụi hồng trắng nở hoa rất đẹp.

Hiểu Tranh cảm thấy có chút ngạc nhiên. Người ta thường trồng hoa hồng đỏ, nhưng ở đây lại trồng hoa hồng trắng. Ngoài hoa hồng trắng, Hiểu Tranh còn nhìn thấy trong vườn hoa có hoa nhài, hoa ngải tiên, đều là màu trắng. Đường như chủ nhân của ngôi nhà này rất thích màu trắng, vậy thì rốt cuộc cô ấy là người như thế nào đây?

“Vào thôi”. Chul Kang đưa món quà đã chuẩn bị từ trước cho Hiểu Tranh. Thấy cô có chút căng thẳng, anh dịu dàng nói: “Đừng căng thẳng quá, lại ấn chuông đi. Em chỉ cần nói giáo sư Kim Chul Hee ở trường Đại học Seoul giới thiệu em đến là được”.

Hiểu Tranh gật đầu rồi bước về phía cánh cửa...

“Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?”. Người mở cửa là một cô gái trẻ.

Hiểu Tranh lễ phép chào rồi mỉm cười nói: “Xin chào, giáo sư Kim Chul Hee ở trường Đại học Seoul giới thiệu tôi đến gặp giáo sư Hàn”.

Cô gái ấy nhìn Hiểu Tranh rồi khách sáo nói: “Xin mời vào”.

Hiểu Tranh bước vào phòng trong tâm trạng tò mò và lo lắng. Cô gái mời cô ngồi xuống ghế.

“Cô ngồi đây, để tôi mời giáo sư Hàn xuống”. Nói xong, cô gái đi lên tầng.

Hiểu Tranh tò mò ngắm nghía cách bài trí trong căn phòng. Có lẽ vì chủ nhân của ngôi nhà đã từng sống ở Trung Quốc một thời gian dài, vì thế mà cách

bài trí mang đậm màu sắc Trung Quốc. Bộ bàn ghế bằng gỗ trắc, tranh Trung Quốc, bình hoa gốm sứ... Tất cả đều khiến cho Hiểu Tranh ngỡ rằng mình đang ở trong một ngôi nhà theo dòng dõi Nho học của Trung Quốc. Vậy thì giáo sư Hàn có phải là con gái của một gia đình dòng dõi ở Trung Quốc không? Hiểu Tranh thực sự rất mong đợi cuộc gặp với giáo sư Hàn.

Nhưng một câu nói đã lấy đi tất cả niềm mong chờ của cô: “Xin lỗi, giáo sư Hàn nói cô ấy không muốn tiếp khách”. Cô gái tỏ vẻ rất lấy làm tiếc.

Không phải chứ? Hiểu Tranh sững sờ, không dám tin vào tai mình.

“Cái đó không phải chứ? Tôi là...”. Vì quá hoảng hốt nên Hiểu Tranh bắt đầu lúng túng, không biết phải diễn tả như thế nào. Nhưng cô ngay lập tức nhận ra rằng như thế là không được. Thế là cô lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói: “Tôi thành tâm muốn gặp giáo sư Hàn. Xin cô hãy nói với giáo sư rằng tôi có chuyện rất quan trọng muốn gặp cô ấy”.

“Nhưng giáo sư Hàn đã nói không gặp cô”. Cô gái khó xử nói, “Xin lỗi, tôi chỉ là người giúp việc, không thể giúp cô được”.

“Xin cô hãy giúp tôi, tôi có chuyện rất rất quan trọng cần gặp giáo sư Hàn”. Hiểu Tranh lo lắng đến phát khóc.

Nhìn dáng vẻ khẩn thiết của Hiểu Tranh, cô gái cũng mềm lòng. Cô nghĩ một lúc rồi nói: “Cô có chuyện gì quan trọng hãy nói với tôi. Tôi có thể chuyển lời thay cô”.

Cũng chỉ có thể làm như thế. Hiểu Tranh chân thành nói: “Tôi từ Trung Quốc đến, tôi thành tâm thành ý muốn theo giáo sư Hàn học đàn tranh. Tôi tha thiết mong cô ấy có thể gặp mặt tôi một lần, xin cô hãy giúp tôi nói lại với giáo sư”.

Giáo sư Hàn, xin cô hãy gặp em! Xin cô hãy gặp em! Hiểu Tranh thảm cầu nguyện.

Một lúc sau, cô gái chạy xuống, Hiểu Tranh nóng lòng hỏi: “Giáo sư Hàn đồng ý gặp tôi rồi sao?”.

Cô gái lắc đầu: “Xin lỗi, giáo sư Hàn nói cô ấy hiểu thành ý của cô, cũng rất cảm ơn cô vì đã vượt nghìn dặm xa xôi đến đây để theo học đàn tranh. Nhưng mấy năm trước, cô ấy đã hạ quyết tâm không nhận học trò nữa. Vì thế cô ấy rất xin lỗi cô, nhưng cô ấy sẽ không gặp cô. Mong cô hãy tìm giáo viên khác. Giáo sư còn nói, những việc mà cô ấy đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi, vì thế mong rằng sau này cô đừng đến nữa”.

Dường như trong đầu vang lên âm thanh của sự đổ vỡ Hiểu Tranh chỉ thấy đầu óc trống rỗng, có chút mơ hồ không biết phải làm thế nào.

Cô gái nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt đồng cảm, trong lòng cũng cảm thấy buồn thay cho cô. Nhưng cô ấy cũng chỉ có thể làm đúng theo lời căn dặn của giáo sư Hàn.

“À món quà này cô hãy mang về đi...”.

Hiểu Tranh không còn nhớ cô gái ấy đã nói những gì nữa. Mặt cô tái nhợt quay người bước đi như một con rôbốt, cảm giác bước chân nặng như chì...

Khuôn mặt nhợt nhạt, dáng vẻ đờ đẫn, đôi mắt đẹp ẩn chứa sự bi thương và nỗi thất vọng.

Chul Kang hiểu tất cả.

“Không sao đâu, lần sau chúng ta lại tới, chẳng phải Trung Quốc có câu chuyện Lưu Bị ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng, mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp sao?”. Chul Kang khẽ an ủi cô.

Hiểu Tranh lắc đầu, cô buồn đến nỗi không tìm được nước mắt: “Em... thậm chí em còn chưa gặp mặt cô ấy thì đã bị từ chối rồi”.

Hiểu Tranh chưa gặp được giáo sư Hàn đã bị từ chối rồi sao? Giáo sư Hàn này là người vô tình đến thế sao? Chul Kang rất ngạc nhiên. Thấy Hiểu Tranh buồn như vậy anh cũng không biết phải nói gì.

“Em không sao, anh không cần lo cho em”. Hiểu Tranh cố nén nước mắt, gượng cười và nói: “Chúng ta về thôi”.

Thấy Hiểu Tranh buồn nhưng vẫn cố gượng cười, Chul Kang thở dài, tự nhủ với mình, dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ không để Hiểu Tranh phải buồn, phải đau lòng như thế. Anh nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp Hiểu Tranh đạt được ước mơ của mình. Nhất định!

VOL 3-3

Lớp 10A2.

Trong lớp học, thầy giáo trung niên với cặp kính viền đen đang thao thao bất tuyệt giảng bài, chốc chốc lại vẽ hình minh họa để học sinh hiểu bài dễ dàng hơn. Đáng tiếc là học sinh ngồi phía dưới không biết cách thưởng thức bài giảng

sinh động, tuyệt diệu của thầy mà nằm gục xuống bàn. Chỉ còn một số ít tuy không nằm gục xuống nhưng đang trong cuộc chiến giằng co với con sâu ngủ. Chẳng còn cách nào cả, ai bảo đây là tiết vật lý cuối cùng của buổi chiều? Tinh thần và sức lực đã bị vắt kiệt, lại còn phải nghe tiết vật lý khô khan nhằm chán này nữa, chẳng trách mà học sinh đều gục hết cả.

Cuối cùng, tiếng chuông tan lớp cũng vang lên. Những học sinh vốn đang ngáp dài bỗng tỉnh như sáo. Tan học rồi, tiếng vỗ tay cùng với tiếng reo hò rộ lên. Mọi người bắt đầu thu dọn sách vở ra về, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta nghi ngờ lúc này hình như họ không hề ngủ gật. Chưa đầy hai phút, phòng học trống trơn, chỉ còn lại vài bóng người điếm xuyết.

Da Woo vươn vai rồi nói với Hiểu Tranh: “Mình nghe nói chiều nay trường mình có trận thi đấu bóng rổ, đối thủ là trường trung học Seongnam, chúng mình đi xem đi”.

“Nhưng mình còn phải luyện đàn tranh”. Hiểu Tranh ngáp ngừng nói.

“Cậu xem cậu lúc nào cũng luyện tập, còn gì là thú vị cơ chứ? Hơn nữa, gần đây tâm trạng của cậu không được tốt lắm, coi như là giải khuây đi”. Da Woo nói rồi kéo tay Hiểu Tranh đi ra ngoài.

Nghĩ đến việc luyện tập ngày càng đi xuống, Hiểu Tranh thở dài. Đi giải khuây một chút cũng tốt.

“Thôi được, vậy thì chúng mình đi”.

“Thế mới gọi là những học sinh năng động chứ”. Da Woo cười rồi nói, “Nhanh lên, nếu không sẽ không còn chỗ đâu”.

Hai người chạy đến nhà thi đấu của trường. Da Woo tỏ ra rất nóng lòng muốn xem trận đấu. Nhưng đến nhà thi đấu mới thấy, ở đó người đông như kiến, không còn một chỗ trống.

“Không phải chứ? Vừa tan học là chúng ta chạy đến đây ngay, thế mà đã chật kín hết cả rồi. Lẽ nào bọn họ không lên lớp sao? Tích cực quá sức tưởng tượng”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nói.

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu?”. Da Woo nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt “cậu là đồ ngốc” rồi nói: “Lẽ nào cậu chưa từng xem thi đấu bóng rổ sao?”.

“Ừ, nói thật là hầu như không xem”. Hiểu Tranh thật thà đáp.

Da Woo thất vọng nói: “Thế mới nói người như cậu chỉ biết học với học, cuộc sống chẳng có gì thú vị cả. Cậu có biết thi đấu bóng rổ có nghĩa là gì không?”.

“Là gì?”.

“Đó là cuộc thi đấu giữa các anh đẹp trai, xem ai đẹp trai hơn”.

“Hả?”.

“Dĩ nhiên kỹ thuật chơi bóng cũng rất quan trọng, bởi vì kỹ thuật chơi bóng hay càng tôn thêm vẻ đẹp trai của họ”.

“Đó là lý luận gì vậy?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn cô.

Da Woo đắc chí nói: “Đó chính là lý luận của Choi Da Woo mình đây. Cậu nhìn mà xem, chẳng phải đa số người đến, xem đều là nữ sao?”.

Hiểu Tranh lướt nhìn khán đài, quả nhiên phần lớn đều là nữ sinh. Nghĩ đến “lý luận Choi Da Woo”, Hiểu Tranh không nhịn được cười.

“Chẳng còn chỗ nào cả”. Da Woo ngó ngó nghiêng nghiêng một hồi rồi bực tức nói.

“Đúng vậy”.

“Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra nhỉ?”. Đột nhiên Da Woo đập tay vào đầu rồi nói, liếc nhìn quanh nhà thi đấu một vòng rồi kéo tay Hiểu Tranh chạy từ khán đài xuống sân bóng.

Hiểu Tranh giật nảy mình: “Chúng ta không phải là cầu thủ cũng không phải là nhân viên, không thể xuống đó được”.

Vì trận thi đấu vẫn chưa bắt đầu nên các cầu thủ hai bên đều khởi động ở bên sân của mình. Trên sân bóng, đội cổ vũ gồm những cô gái xinh đẹp của trường cấp ba Seoul mặc áo hai dây và quần soóc siêu ngắn, tay cầm chùm hoa nhảy nhót tung bùng. Các fan bóng rổ trên khán đài cũng không chịu thua, ồ ạt giơ băng rôn, khẩu hiệu và hò hét cổ vũ cho đội bóng của mình.

Hiểu Tranh và Da Woo vừa chạy xuống bên ngoài đường biên thì đã thu hút ánh nhìn của các cầu thủ.

Hiểu Tranh căng thẳng đến đỏ mặt. Quả thực cô không quen như thế này. Nhưng Da Woo thì tỏ ra thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Cô chạy đến trước mặt một cầu thủ cao to rồi ngọt ngào nói: “Anh Joon Ho!”.

Choj Joon Ho ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Da Woo đang cười khi khi. Anh chau mày và nói: “Sao em lại đến đây? Không biết thói quen của anh sao?”. Từ trước tới giờ anh không thích có nữ sinh ở bên quấy rầy lúc mình đang chơi bóng.

Da Woo lè lưỡi, nũng nịu nói: “Em không phải là những người hâm mộ điên cuồng của anh. Em không quấy rầy anh. Hôm nay, người ta cùng Hiểu Tranh đến cổ vũ cho anh mà”. Nói xong, cô héch càm với Hiểu Tranh đứng phía sau.

Joon Ho lạnh lùng nói: “Cảm ơn em quá”. Sau đó, ánh mắt hướng về phía mà Da Woo nói.

Mới thoáng nhìn mà ánh mắt đã sưng lại.

Thì ra là cô ấy, khuôn mặt thanh tú, trắng mịn, nhìn thì yếu đuối nhưng lại rất mạnh mẽ. Đôi mắt sâu thẳm bỗng lóe lên một tia sáng. Không biết vì sao, vốn dĩ muốn đuổi Da Woo đi nhưng anh lại thay đổi ý định.

Lúc ấy, Hiểu Tranh đang tò mò không biết Da Woo nũng nịu với chàng trai như thế nào thì đúng lúc ấy, chàng trai ngoảnh mặt lại nhìn mình. Cô nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai nhưng lại lạnh lùng đến nỗi khiến người ta phải chùn bước.

Chính là anh, chàng hoàng tử hắc mã Choi Joon Ho, người đã cứu mình. Hiểu Tranh vô cùng ngạc nhiên. Anh là bạn trai của Da Woo sao? Chả trách cô ấy hiểu rõ về anh đến vậy...

Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của Hiểu Tranh, khuôn mặt lạnh lùng của Joon Ho bỗng nhiên lóe lên một nụ cười mà người khác không dễ nhận thấy. Dường như cô ấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy mình, điều đó có nghĩa là cô ấy có ấn tượng với mình?

“Đây là bạn cùng bàn của em, Tần Hiểu Tranh. Cô ấy là mỹ nhân cổ điển đến từ Trung Quốc đấy”. Da Woo nhiệt tình giới thiệu hai người, “Đây là Choi Joon Ho, anh chàng hot boy siêu đẹp trai của trường chúng ta”.

Tần Hiểu Tranh! Thầm đọc cái tên như đã từng quen này, trong lòng Joon Ho xuất hiện những gợn sóng lăn tăn. Anh nhìn cô trêu mến rồi ngoảnh đầu lại, hờ hững nói với Da Woo: “Nếu đã đến rồi thì hãy đứng ở đây”.

Anh chỉ về phía chiếc ghế bên cạnh mình rồi nói với Hiểu Tranh: “Em hãy ngồi ở đây”. Nói xong, anh quay về sân để luyện bóng rổ.

Hiểu Tranh cảm thấy rất không tự nhiên khi đứng ngoài sân bóng, thấy Joon Ho nói vậy, cô vội vàng ngồi xuống chiếc ghế mà anh đã chỉ, nhưng không hề biết rằng có vô số ánh mắt tò mò, ngưỡng mộ, soi mói và thù địch hướng về phía mình...

“Anh ấy đẹp trai không?”. Da Woo huých tay Hiểu Tranh rồi nghiêm túc hỏi.

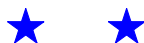
“Hả? Cái đó, con gái bàn tán về vẻ ngoài của con trai không được hay cho lắm”. Hiểu Tranh khó xử nói rồi vội vàng chuyển chủ đề: “Thì ra anh ấy là bạn trai của cậu, thảo nào cậu hiểu rõ về anh ấy như vậy”.

“Ai bảo anh ấy là bạn trai của mình?”. Da Woo tròn mắt nhìn Hiểu Tranh.

“Không phải sao? Nhưng nhìn hai người có vẻ rất thân thiết mà”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn cô.

“Ha ha, dĩ nhiên rồi, bởi vì anh ấy là anh họ mình”.

Hiểu Tranh tròn mắt ngạc nhiên. Thì ra Da Woo và anh ấy là anh em họ.

VOL 3-4

Trận đấu sắp bắt đầu.

Khi phát thanh viên giới thiệu cầu thủ hai đội, các cầu thủ ra sân. Khi tên Choi Joon Ho được xướng lên, toàn sân bóng vang lên tiếng hò hét và tiếng vỗ tay, còn có những fan giơ tấm băng rôn có dòng chữ “Choi Joon Ho, chúng em yêu anh”. Không khí náo nhiệt này không hề thua kém ngôi sao bóng rổ NBA khi ra sân. Xem ra Choi Joon Ho là thần tượng của tất cả mọi người. Hiểu Tranh nhìn Choi Joon Ho trên sân bóng, trước sự cổ vũ nhiệt tình như thế mà anh vẫn tỏ ra rất lạnh lùng, dáng vẻ siêu cool, giống như thần mặt trời Apollo trong truyền thuyết.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu. Cầu thủ của trường Seoul ném bóng rất mạnh, chuyền bóng thành công cho đồng đội. Cả sân bóng lập tức vang lên tiếng vỗ tay hoan hô. Hiểu Tranh nhìn kỹ, cầu thủ ấy chẳng phải là Choi Joon Ho sao? Cô lắc đầu: Rốt cuộc mọi người đến xem đấu bóng hay là đến xem Choi Joon Ho đây? Vì sao chỉ cổ vũ cho một mình anh ấy?

Trận đấu đang diễn ra rất quyết liệt.

Choi Joon Ho không hổ là ngôi sao bóng rổ số một của trường cấp ba Seoul, anh đã tỏa sáng trên sân bóng với kỹ thuật đẳng cấp của mình. Các đồng đội đều lấy anh làm trung tâm để triển khai các pha tấn công. Đối phương cũng tìm mọi cách để ngăn những pha bóng của anh. Mặc dù bị đối phương bám rất chặt nhưng anh vẫn có thể nhanh chóng đột phá vòng vây, nhảy lấy đà, ném bóng, hơn nữa tỉ lệ ghi điểm rất cao. Những động tác rất cool của anh cùng với những pha ghi điểm liên tiếp khiến không khí trên sân bóng vô cùng náo nhiệt. Các fan trên khán đài không ngừng hò hét, tiếng vỗ tay vang lên dồn dập.

Trước thế mạnh của đội chủ nhà, khoảng cách chênh lệch điểm số của trường trung học Seongnam ngày càng lớn. Trong khi đó, trận đấu đã đến hồi

hết sức gay cấn. Các cầu thủ của đội Seongnam hiểu rất rõ, nếu không đuổi kịp điểm số thì sẽ không còn hy vọng nữa.

Đường biên bên sân trường cấp ba Seoul.

Sau khi nhận được bóng của đồng đội, Joon Ho khéo léo vượt qua rào chắn của đối phương, nhanh chóng di chuyển đến gần vạch ba điểm ở cung tròn. Anh dùng động tác giả lừa đối phương sau đó đột phá. Những cầu thủ của trường Seongnam thấy tình thế bất lợi, ngay lập tức có hai cầu thủ chạy lên trước chặn lại. Joon Ho chau mày, nhảy lầy đà, ném bóng. Đúng lúc bóng bay lên, một cầu thủ của đối phương muốn chắn bóng nên đã vung tay ra, không ngờ đánh trúng mặt Joon Ho.

Bỗng chốc, Joon Ho ôm mặt cúi người xuống, máu chảy ra từ kẽ tay của anh, từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàn. Joon Ho nhìn bàn tay của mình, tay anh dính đầy máu, hơn nữa, máu không ngừng chảy ra từ mũi của anh.

Nhìn thấy khuôn mặt dính đầy máu của Joon Ho, mọi người đều sửng sờ. Đột nhiên, Hiểu Tranh thấy chóng mặt. Từ nhỏ cô đã bị sợ máu. Nhưng lúc này đây còn có thêm một chút lo lắng mà không hiểu vì sao.

Các cổ động viên của trường trung học Seoul tỏ ra vô cùng tức giận, đặc biệt là các cô gái. Nhìn thấy thân tượng của mình bị thương, họ phần nộ chửi bới. Những tiếng chửi bới âm ỉ như sắp lật tung nóc nhà thi đấu.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, cầu thủ phạm quy biết mình đã gây họa. Anh ta đứng ngây ra đấy không biết phải làm thế nào. Trước đây, nghe nói Choi Joon Ho của trường trung học Seoul là cao thủ Taekwondo, hơn nữa là người rất giỏi đánh nhau, “chiến tích hiển hách”. Lần này động đến anh ta, khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Các cầu thủ của trường Seoul đều xúm lại xem vết thương của Joon Ho, có người đã tức giận đến nỗi muốn ra tay.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Joon Ho cảm giác mặt mình tê liệt, cảm giác đau đớn chạy vào tận tim. Nhưng anh biết bây giờ không phải là lúc chứng minh mình là cao thủ đai đen, cũng không muốn một trận đấu giao hữu tốt đẹp như thế này vì mình mà biến thành một trận quyết đấu.

Joon Ho cố gắng kiềm chế, đi về phía cầu thủ đang lúng túng không biết phải làm thế nào. Anh vỗ vai anh ta, lạnh lùng nói: “Đây là sân bóng, đánh bóng phải dựa vào kỹ thuật”. Nói xong, anh về ghế dự bị để xử lý vết thương. Những cổ động viên trên khán đài không nghe thấy lời đối thoại trên sân bóng, không

biết được sự biến đổi trên sân bóng, vẫn tức giận làm ầm ĩ cả lên. Chốc chốc lại có những thứ như chai nhựa hay giày dép bay xuống sân.

Joon Ho đành phải đứng dậy nhìn về phía khán đài, tỏ ý muốn nói mọi người hãy yên tĩnh. Mọi người hiểu ý của anh, không làm ầm lên nữa, trận đấu lại tiếp tục. Nhờ sự nỗ lực của Joon Ho mà cuối cùng trường trung học Seoul đã giành chiến thắng với tỉ số 78 : 75. Họ không chỉ chiến thắng trong trận đấu mà còn nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người và sự tôn trọng lẫn cảm phục của đối phương.

Trận đấu đã kết thúc, Choi Joon Ho đã chinh phục được trái tim của tất cả những người có mặt ở nhà thi đấu, chinh phục được trái tim của Hiếu Tranh. Thì ra ngoài cái vỏ bọc lạnh lùng kia là một con người tốt bụng và độ lượng. Điều đó thật khiến người ta ngạc nhiên.

VOL 3-5

Sau khi trận đấu kết thúc.

Các cầu thủ hai đội bắt tay nhau, Joon Ho và các đồng đội về chỗ nghỉ ngơi.

Hiếu Tranh vội đứng dậy để Joon Ho ngồi xuống. Mọi người đều căng thẳng lại gần hỏi han về vết thương của anh. Joon Ho nói: “Không sao đâu, chuyện nhỏ mà”.

“Có điều cẩn thận vẫn hơn, tốt nhất là nên đến phòng y tế xử lý vết thương”. Huấn luyện viên vẫn cảm thấy không yên tâm.

“Không cần đâu, có hòm thuốc y tế không? Chỉ cần cầm máu là được”. Joon Ho tỏ vẻ không hề gì.

Chẳng bao lâu có người mang hòm thuốc y tế đến.

“Đề tôi làm cho”. Có lẽ vì muốn trả ơn anh, Hiếu Tranh đã cầm lấy hòm thuốc, không biết lấy đúng khí từ đâu, nhìn thấy nhiều máu như vậy cô chỉ thấy đau lòng.

Hiếu Tranh không quan tâm đến sự ngạc nhiên của mọi người. Cô nhanh chóng mở hòm thuốc lấy thuốc sát trùng và bông gòn. Cô rất thành thạo với những việc như thế này bởi ngay từ nhỏ cô đã phải tự chăm sóc bản thân.

Khi bông gòn nhúng thuốc sát trùng chạm vào vết thương của Joon Ho, anh không kịp được nhắm mắt. Hiểu Tranh ngược mắt nhìn anh, khẽ nói: “Sẽ hơi đau đấy anh cố chịu một chút”. Giọng nói của cô rất dịu dàng, động tác tay càng nhẹ nhàng hơn.

Tuy cô tỏ ra rất bình thường nhưng Joon Ho có thể cảm nhận được sự quan tâm của cô, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Đã bao lâu rồi? Từ sau sự cố ấy, có lẽ sự lạnh lùng của mình đã khiến người khác không dám quan tâm đến mình? Rất ít người dám lại gần mình, đừng nói là quan tâm đến mình như thế này. Nhưng cô gái trước mắt thì... Anh ngắm nhìn hình bóng đang chạy đi chạy lại chuyện đã qua lại ủa về trong ký ức.

Dần dần, đôi mắt lạnh lùng của Joon Ho ánh nên vẻ dịu dàng, khuôn mặt với những đường nét cương nghị dường như cũng mềm mại hơn...

“Xong rồi”. Hiểu Tranh nhanh chóng xử lý xong vết thương sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh và nói: “Nhớ đừng ăn thức ăn cay”.

Hiểu Tranh làm ngắt quãng hồi ức của Joon Ho, khuôn mặt của anh lại trở về với vẻ lạnh lùng vốn có. Anh thu dọn đồ đạc của mình rồi quay người bước đi.

Hiểu Tranh dõi theo hình bóng của anh, một cảm giác không thể diễn tả thành lời trào dâng trong lòng cô. Tuy khuôn mặt của Joon Ho rất lạnh lùng, nhưng một người nhạy cảm như cô có thể cảm nhận được nỗi ưu phiền trong ánh mắt ấy.

Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ thất thần của Hiểu Tranh, Da Woo đứng cạnh nói: “Hình như cậu và anh Joon Ho trùng tiếng sét ái tình...”.

“Đừng nói linh tinh”. Hiểu Tranh vội ngắt lời cô nhưng cảm giác mặt nóng ran.

Hiểu Tranh và Da Woo vừa bước ra cửa nhà thi đấu thì bị một đám nữ sinh vây quanh. Hiểu Tranh thông minh lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô và Da Woo nháy mắt ra hiệu, khẽ nói: “Nhìn kìa, đây là hậu quả của của người nổi tiếng”.

Các cô gái nhìn họ bằng ánh mắt thù địch, đặc biệt là với Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh bình tĩnh nhìn họ, chờ xem họ định giở trò gì.

Cuối cùng, một cô gái rất giống với dáng vẻ của người đứng đầu hung hăng hỏi: “Hai đứa chúng mày là ai mà dám thân thiết với anh Joon Ho yêu quý của bọn ta”.

Da Woo nói: “Các người làm gì mà hung dữ thế? Tôi không thích nói cho các người biết, sao nào?”.

“Con ranh này, thích ăn đòn à? Dám ăn nói vô lễ với chị lớp trên?”.

“Chưa chắc các người đã dám đánh tôi, bởi vì tôi là Choi Da Woo. Ai đánh tôi thì anh Joon Ho sẽ tức giận. Các người cũng biết anh ấy là cao thủ Taekwondo chứ?”.

Da Woo vênh mặt nói.

Các cô gái tròn mắt nhìn Da Woo.

Hiểu Tranh hiểu ý của Da Woo, cũng nói thêm vào: “Anh Joon Ho của các người mang họ gì?”.

“Điều đó mà cũng phải hỏi, dĩ nhiên bọn ta biết anh Joon Ho họ Choi”. Các cô gái tranh nhau trả lời.

“Da Woo của chúng tôi cũng họ Choi”. Hiểu Tranh cười và nói.

“Thế thì làm sao?”.

“Tôi nghĩ...”.

“Hả, không phải là... “. Cuối cùng, bọn họ cũng nghĩ ra.

Hiểu Tranh nhìn họ bằng ánh mắt khẳng định: “Các người đoán đúng rồi đây. Da Woo là em gái của Choi Joon Ho. Nếu các người đối xử không tốt với cô ấy thì anh Joon Ho của các người sẽ tức giận. Chắc các người cũng biết anh ấy mà tức giận thì đáng sợ như thế nào rồi chứ?”.

Đúng vậy, anh ấy mà tức giận thì quả thực rất đáng sợ. Các cô gái lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cô gái cầm đầu vội vàng lấy lòng Da Woo: “Vôn dĩ bọn chị không biết mà, không biết không có tội. Nếu đã là em gái ruột của anh Joon Ho thì dĩ nhiên cũng là em gái của bọn chị rồi. Chị sẽ đối xử thật thật tốt với em. Sau này, bọn chị còn có rất nhiều việc cần em giúp”.

“Đúng là lũ ngốc.” Da Woo lờm cho cô ta một cái.

“Sau này hãy tính”. Nói xong, Da Woo kéo tay Hiểu Tranh bước đi.

“Nhưng cô ta là ai?”. Một cô gái chỉ tay về phía Hiểu Tranh rồi nghi ngờ nói.

“Đúng vậy, người thân mật với anh Joon Ho nhất chính là cô ta, đáng ghét”.

“Lại còn mặt dày xử lý vết thương cho anh Joon Ho. Đúng là mày làm không? Tức chết đi được”.

Nhớ lại cảnh tượng chương mắt trên sân bóng, bọn họ bắt đầu đồn dập “công kích hành vi đáng ghét” của Hiểu Tranh.

“Con ranh đáng chết, không nói cho rõ ràng thì đừng có mong thoát khỏi tay bọn này”.

Xem ra không thể trốn tránh được. Hiểu Tranh quay người lại rồi nói: “Tôi phải nói gì đây”.

“A, mình biết rồi, chẳng phải nó là “học sinh trao đổi” mới đến sao?”. Một cô gái thốt lên như thể phát hiện châu lục mới vậy.

Thực ra trong số những người này, có vài người đã gặp Hiểu Tranh trong buổi meeting chào mừng. Chỉ có điều trời quá tối, Hiểu Tranh lại mặc đồng phục của trường nên không nhận ra. Bây giờ, thấy bạn của mình hét lên như vậy, lập tức nhận ra Hiểu Tranh. Xuất phát từ lòng đố kỵ với những người ưu tú hơn mình, thêm vào đó là cử chỉ thân mật của cô với Choi Joon Ho trên sân bóng, bọn họ lại càng thấy căm hận Hiểu Tranh hơn.

“Này, cảnh cáo mày, mày mà dám tranh anh Joon Ho của bọn ta thì đừng mong sống yên ổn ở đây”. Cô gái cầm đầu hung hăng uy hiếp Hiểu Tranh.

“Tôi tuyệt đối không có ý đó. Tôi chỉ muốn học thật tốt, chơi đàn thật hay”. Hiểu Tranh lạnh lùng đáp.

“Tốt nhất là như thế. Còn nữa, sau này mày đừng có mà thân mật với anh Joon Ho như thế, nếu không thì mày sẽ thảm hại lắm đấy, biết chưa?”. Sau khi cảnh cáo thêm một lần nữa, cuối cùng bọn chúng cũng đi. Trước lúc đi còn không quên nói với Da Woo: “Em gái yêu quý, sau này em nhớ giúp đỡ bọn chị nhé. Bọn chị rất cần em giúp đưa quà, đưa thư cho anh Joon Ho đấy...”.

“Đúng là một lũ đáng ghét. Sao chúng có thể học được ở trường trung học Seoul nhỉ?”. Da Woo nhìn họ hùng hổ bỏ đi rồi nghiến răng nói.